

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/46/2017
Identifikačné číslo spisu:	5112221538
Dátum vydania rozhodnutia:	23.08.2017
Meno a priezvisko:	Mgr. Miroslav Šepták
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:5112221538.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci starostlivosti súdu o maloleté dieťa U. N., nar. XX. októbra XXXX, bytom ako matka, zastúpeného kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny v Žiline, pracovisko Kysucké Nové Mesto, dieťa rodičov, matky L. N., rod. W.j, bytom G., G., právne zastúpenej JUDr. Emíliou Muškovou, advokátkou so sídlom v Kysuckom Novom Meste, Revolučná 2590/4 a otca M. N., bytom G., W., zastúpeného JUDr. Sabinou Hodoňovou, PhD., ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA BEDNÁŘOVÁ & HODOŇOVÁ, so sídlom v Žiline, Mariánske námestie 31, o úpravu rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu, vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 37 P 265/2012, o dovolaní otca dieťaťa proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 30. apríla 2014, sp. zn. 7 CoP 30/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Žiline (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 30. apríla 2014, sp. zn. 7 CoP 30/2014 rozsudok Okresného súdu Žilina (ďalej len „súd prvej inštancie“) z 3. februára 2014 č. k. 37 P 265/2012-324 vo výroku o určení výživného na mal. Lukáša, vo výroku o zriadení účtu a vo výroku o nedoplatku zmenil tak, že otec je povinný prispievať na výživu mal. U. od 23. októbra 2013 do právoplatnosti rozsudku o rozvode manželstva rodičov maloletého, sumou 400,- € mesačne, z toho k rukám matky vo výške 250,- € mesačne a na účet mal. U. N. vedeného v Slovenskej sporiteľni, a. s., č. ú. XXXXXXXXXXX/XXXX, IBAN: Z., SWIFT: B., vo výške 150,- € mesačne, vždy do 15. dňa toho ktorého mesiaca vopred. Nedoplatok na výživnom za obdobie od 23. októbra 2013 do 28. februára 2014 v celkovej výške 1.703,21 €, z toho k rukám matky vo výške 1.064,51 € a na účet maloletého vo výške 638,70 €, povolil otcovi splácať v mesačných splátkach po 500,- €, z toho 300,- € k rukám matky a 200,- € na účet maloletého spolu s bežným výživným, počnúc právoplatnosťou rozsudku, pod následkom straty výhody splátok. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o úprave styku otca s mal. U. potvrdil. Vo výroku, ktorým zveril mal. U. do osobnej starostlivosti matky, zostal rozsudok súdu prvej inštancie nedotknutý (keďže nebol napadnutý odvolaním - pozn. dovolacieho súdu). Žiadnemu z

účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že súd prvej inštancie správne pri určení rozsahu vyživovacej povinnosti, pri skúmaní schopností, možností a majetkových pomerov povinného rodiča (otca dieťaťa) vychádzal zo zákonných podmienok uvedených v § 62 ods. 2 a § 63 ods. 1 Zákona o rodine. Z výsledkov vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie vyplýva, že otec dieťaťa podniká na základe živnostenského oprávnenia ako fyzická osoba pod obchodným menom M. od roku 1992. Okrem vykonávania podnikateľskej činnosti ako fyzická osoba, ktorej aktivity boli preukázané listinnými dôkazmi - výpismi z internetu, otec dieťaťa je ďalej aj spoločníkom a konateľom obchodnej spoločnosti Ranč pri Žiline, s. r. o., konateľom v spoločnosti Inžinierske siete, s. r. o., so sídlom v Kysuckom Novom Meste, ďalej je spoločníkom obchodnej spoločnosti BWA Universal, s. r. o., so sídlom v Brodne, podpredsedom obchodnej spoločnosti FONTE SK, a. s., so sídlom v Brodne. Preto ak bol vyzvaný súdom prvej inštancie v súvislosti s výkonom podnikateľskej činnosti ako aj v súvislosti s účasťou jeho osoby v obchodných spoločnostiach na predloženie písomných dokladov (peňažného denníka, inventárnej knihy, výpisov z účtov), na základe ktorých by bolo možné podrobnejšie zistiť jeho príjem, pričom do dňa rozhodnutia súdu na písomnú výzvu súdu nereagoval, správne súd prvej inštancie dospel k záveru, že je dôvodné určiť jeho príjem na základe podmienok uvedených v § 63 ods. 1 Zákona o rodine. Otec dieťaťa predkladal súdu len také doklady, z ktorých súd objektívne nemohol zistiť jeho príjmy, ani reálne výdavky. Podľa § 63 ods. 1 Zákona o rodine rodič, ktorý má príjmy z inej než závislej činnosti podliehajúcej dani z príjmu, je povinný preukázať ich súdu, predložiť podklady na zhodnotenie svojich majetkových pomerov a umožniť súdu sprístupnením údajov chránených podľa osobitného predpisu zistenie aj ďalších skutočností potrebných na rozhodnutie. Ak si rodič nesplní túto povinnosť, predpokladá sa, že výška jeho priemerného mesačného príjmu predstavuje dvadsaťnásobok sumy životného minima. V zmysle citovaného zákonného ustanovenia v spojení s Opatrením MPSVaR č. 186/2013 Z. z. o životnom minime (podľa ktorého životné minimum predstavuje od 1. júla 2013 sumu 198,09 €) súd prvej inštancie stanovil, a to na základe zákonnej domnienky, mesačný príjem otca dieťaťa (20-násobok životného minima) na sumu 3.961,80 €. Krajský súd považoval za dôvodné rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť v časti určenia výživného, keďže na základe výsledkov vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie dospel k záveru, že vzhľadom na odôvodnené potreby maloletého U. a možnosti, schopnosti a majetkové pomery povinného rodiča, je dôvodné, aby bol otec dieťaťa zaviazaný platiť výživné nižšou sumou, než ju stanovil súd prvej inštancie. Krajský súd preto rozsudok v napadnutej časti zmenil tak, že uložil otcovi dieťaťa povinnosť platiť výživné na maloletého U. vo výške 400,- € mesačne, z toho 250,- € mesačne k rukám matky a 150,- € na sporiaci účet maloletého, ktorý bol matkou mal. U. už vytvorený. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o úprave styku otca s maloletým podľa § 219 ods. 1 Občianskeho súdneho poplatku (ďalej len „O. s. p.“) ako vecne správny potvrdil. Vychádzal pritom z výsledkov vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie a z toho, že otec dieťaťa v dôvodoch svojho odvolania bližšie neodôvodňoval, na základe akých skutkových okolností považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie v tejto časti za nesprávne. O trovách konania krajský súd rozhodol podľa ustanovenia § 224 ods. 2 v spojení s § 146 ods. 1 písm. c/ O. s. p., keď žiadnemu z účastníkov náhradu trov konania nepriznal, a to vzhľadom na charakter prejednávanej veci.

2. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie otec dieťaťa. Navrhol ho (spolu s rozsudkom súdu prvej inštancie) zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnil tým, že sa mu postupom súdov oboch inštancií odňala možnosť konať pred súdom (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.) a rozhodnutie súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Odňatie možnosti konať pred súdom vidí v tom, že aj keď súd opakovane informoval o svojej dlhodobej práceneschopnosti, tento rozhodol vo veci v jeho neprítomnosti, tiež v tom, že neprihliadol pri rozhodovaní o výške výživného na doklady, ktoré založil do spisu, nebol vo vzťahu k relevantnosti týchto dokladov a ich obsahu vypočítaný a v tom, že odvolací súd napriek odvolacím dôvodom nenariadil vo veci pojednávanie. Nesprávne právne posúdenie spočíva podľa presvedčenia dovolateľa v pochybení súdov oboch inštancií, ktoré na zistený skutkový stav nesprávne aplikovali ustanovenie § 63 ods. 1 druhá veta Zákona o rodine. Podmienkou uplatnenia fikcie podľa predmetného ustanovenia je úplná nečinnosť povinného (otca dieťaťa), o ktorý prípad v prejednávanej veci nešlo. Otec dieťaťa na výzvu súdu reagoval a predložil listinné dôkazy o svojich majetkových pomeroch. Navyše, súd bol oprávnený vyžiadať si podklady od príslušného

daňového úradu z vlastného podnetu, keďže konanie vo veciach starostlivosti o maloletých je ovládané zásadou vyhľadávacou. Napokon samotné určenie výšky výživného otec dieťaťa považuje za rozhodnutie vychádzajúce z nesprávneho právneho posúdenia veci. Určené výživné v sume 400 € nezodpovedá odôvodneným potrebám maloletého, jeho výška bola určená v rozpore s ustanoveniami Zákona o rodine.

3. Matka dieťaťa v podanom vyjadrení navrhla, aby dovolací súd podané dovolanie ako neprípustné odmietol. Uviedla, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie je po vecnej a právnej stránke správny, v súlade s platnými právnymi predpismi; je odôvodnený na základe dôkazov, ktoré predložili účastníci konania, ako aj dôkazov, ktoré si vyžiadal súd; nevykazuje žiadnu z vážnych procesných väd vymenovaných v ustanovení § 237 O. s. p., ktorá mala nastať v konaní pred súdom prvej inštancie a odvolacím súdom; netrpí vadou zmätočnosti.

4. Od 1. júla 2016 sa konania vo veciach starostlivosti súdu o maloletých riadia ustanoveniami zákona č. 161/2015 Z. z. Civilného mimosporového poriadku (ďalej len „CMP“). Ak tento zákon neustanovuje inak, na konanie podľa neho sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku (§ 2 ods. 1 CMP). To platí i pre konanie o dovolaní.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. Vzhľadom k tomu, že dovolanie otca dieťaťa bolo podané pred 1. júlom 2016, t. j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov, dovolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 CSP, podľa ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované, a prípustnosť podaného dovolania posudzoval v zmysle § 236, § 237 ods. 1 a § 238 O. s. p.

7. Rozsudky odvolacieho súdu, proti ktorým by bolo dovolanie prípustné, sú uvedené v § 238 ods. 1, 2 a 3 O. s. p. Keďže dovolaním napadnutý potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu nemožno podriaďiť pod žiadny dôvod prípustnosti dovolania v zmysle § 238 O. s. p., je zrejmé, že dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu v predmetnej veci podľa tohto ustanovenia nie je prípustné; osobitne treba zdôrazniť i to, že prípustnosť dovolania je vylúčená v zmysle § 238 ods. 4 O. s. p.

8. Predmetné dovolanie by bolo prípustné, iba ak v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O. s. p. (tzv. vady zmätočnosti). Otec dieťaťa procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. netvrdil a ich existencia ani nevyšla v dovolacom konaní najavo; nepreukázaná bola tiež vada konania otcom dieťaťa namietaná (§ 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.).

9. Dovolateľ tvrdí, že mu bola odňatá možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. Za právneho stavu do 30. júna 2016 sa odňatím možnosti konať pred súdom rozumel procesne nesprávny postup súdu, ktorý mal za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania [v zmysle § 18 O. s. p. mali účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd bol povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv - viď napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O. s. p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O. s. p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O. s. p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O. s. p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O. s. p.)].

10. Dovolateľ v súvislosti s tvrdením procesnej vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. konkrétne namietal odňatie možnosti konať pred súdom, ktoré vidí v tom, že súd prvej inštancie rozhodol vo veci v jeho neprítomnosti, napriek vedomosti o jeho dlhodobej práceneschopnosti, ďalej v

tom, že súd neprihliadol na doklady, ktoré do spisu doložil, tiež nebol vo vzťahu k relevantnosti týchto dokladov a ich obsahu vypočutý a napokon v tom, že odvolací súd napriek odvolacím dôvodom odporcu nenariadil vo veci samej pojednávanie.

11. Podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

12. Podľa § 101 ods. 2 veta druhá O. s. p. ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadala z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihladne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy. Toto ustanovenie určuje dve podmienky, ktoré musia byť súčasne splnené, aby súd mohol vec prejednať v neprítomnosti účastníka: a/ riadne predvolanie a b/ absencia žiadosti o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu. Aké náležitosti má obsahovať návrh na odročenie pojednávania upravuje odsek 2 a ods. 3 ustanovenia § 119 O. s. p., ktoré boli do Občianskeho súdneho poriadku vložené novelou vykonanou zákonom č. 388/2011 Z. z. s účinnosťou od 1. januára 2012. Táto novela v § 119 ods. 3 stanovila, že ak je dôvodom na odročenie pojednávania zdravotný stav účastníka alebo jeho zástupcu, návrh na odročenie pojednávania musí obsahovať aj vyjadrenie ošetrojúceho lekára, že zdravotný stav účastníka alebo jeho zástupcu neumožňuje účasť na pojednávaní. Za takéto vyjadrenie sa považuje vyjadrenie ošetrojúceho lekára, že účastník alebo jeho zástupca nie je schopný bez ohrozenia života alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu sa zúčastniť pojednávania. To znamená, že zdravotný stav účastníka podľa právnej úpravy do 30. júna 2016 možno považovať za dôležitý dôvod pre odročenie pojednávania vtedy, ak účastník pripojí k návrhu na odročenie pojednávania vyjadrenie ošetrojúceho lekára v zákonom požadovanom znení.

13. V zmysle ustálenej judikatúry súdov je choroba účastníka preukázaná lekárskeym potvrdením dôležitým dôvodom v zmysle § 101 ods. 2 O. s. p. Ak by účastník konania v takomto prípade požiadala včas o odročenie pojednávania, prejednanie veci v jeho neprítomnosti treba kvalifikovať ako odňatie možnosti účastníkovi konať pred súdom v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. (viď R 31/1995). Za dôležitý dôvod v zmysle § 101 ods. 2 O. s. p., pre ktorý sa účastník (zástupca) nemôže zúčastniť pojednávania a žiada o jeho odročenie, treba považovať aj (len) náhle akútne ochorenie účastníka (zástupcu) vyžadujúce lekárske ošetrovanie v deň pojednávania (viď rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 95/2003 publikovaný v časopise Zo súdnej praxe pod č. 46/2004).

14. V danej veci z obsahu spisu vyplýva, že súdom prvej inštancie bol stanovený po prvýkrát termín pojednávania na deň 19. apríla 2013, na ktorý bol riadne predvolaný aj otec dieťaťa. Tento písomným podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 16. apríla 2013 (č. l. 139 spisu) ospravedlnil svoju neprítomnosť na pojednávaní z dôvodu choroby (viď potvrdenie o práceneschopnosti zo 16. apríla 2013), o odročenie pojednávania nepožiadala. Pojednávanie súdom prvej inštancie bolo odročené (viď zápisnica o pojednávaní zo 16. apríla 2013). Dňa 4. septembra 2013 súd prvej inštancie stanovil ďalší termín pojednávania na deň 21. októbra 2013, na ktorý predvolal všetkých účastníkov konania. Otec dieťaťa písomným podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 15. októbra 2013 (č. l. 193 spisu) opätovne ospravedlnil svoju neprítomnosť na predmetnom pojednávaní, a to z dôvodu choroby (viď potvrdenie o práceneschopnosti zo 7. októbra 2013), o odročenie pojednávania zasa nepožiadala. Na tomto pojednávaní súd prvej inštancie vykonal dokazovanie a následne pojednávanie odročil na deň 3. februára 2014, na ktoré riadne predvolal (č. l. 199 spisu) aj otca dieťaťa. Medzitým písomným podaním zo dňa 2. decembra 2013 (č. l. 276 spisu) otec dieťaťa oznámil, že od 7. októbra 2013 je práceneschopný, pričom doklady z účtovníctva (peňažný denník, inventárnu knihu, výpis z účtu) zabezpečí a zašle hneď, ako to bude z jeho strany možné. Dňa 3. februára 2014 bolo súdom prvej inštancie pojednávanie uskutočnené a po vykonanom dokazovaní došlo k vyhláseniu rozsudku vo veci samej. Po skončení pojednávania otec dieťaťa svoju neúčasť na pojednávaní konanom dňa 3. februára 2014 ospravedlnil písomným podaním datovaným zo dňa 7. februára 2014, ktoré bolo doručené súdu dňa 11. februára 2014 (č. l. 344 spisu), a to z dôvodu zdravotných problémov (viď potvrdenie o práceneschopnosti z 15. januára 2014).

15. Z vyššie opísaného procesného postupu súdu prvej inštancie je zrejmé, že súd konal v neprítomnosti otca dieťaťa v zmysle podmienok uvedených v § 101 ods. 2 O. s. p. Otec dieťaťa nepredložil súdu vyjadrenie ošetrojúceho lekára v zákonom požadovanom znení a navyše ani nepožiadal o odročenie súdneho pojednávania v zmysle § 119 O. s. p. So zreteľom na uvedené aj najvyšší súd dospel k záveru, že v prípade pojednávania uskutočneného na súde prvej inštancie boli splnené všetky podmienky pre prejednanie veci v zmysle § 101 ods. 2 O. s. p. Tým, že súd prvej inštancie vec dňa 3. februára 2014 prejednal a rozhodol v neprítomnosti otca dieťaťa, nedošlo k procesnej vade konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.

16. Najvyšší súd dodáva, že už doterajšia prax súdov sa ustálila na názore, že ak právny zástupca účastníka zaslal súdu lekárske potvrdenie o svojom ošetrovaní (o svojej pracovnej neschopnosti), avšak nepožiadal o odročenie pojednávania a súd pojednával v jeho neprítomnosti, nedošlo tým k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. (porovnaj tiež R 120/1999, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. októbra 2010 sp. zn. 3 Cdo 216/2010). Tento právny názor je plne aplikovateľný aj v prejednávanej veci. Obdobne procesný úkon účastníka adresovaný súdu, ktorým žiada len o ospravedlnenie svojej neúčasti na nariadenom pojednávaní a iba vysvetľuje jej dôvod bez toho, aby zároveň požiadal o odročenie tohto pojednávania, nemožno považovať za žiadosť účastníka o odročenie súdneho pojednávania v zmysle § 101 ods. 2 O. s. p. (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 6. februára 2013 sp. zn. 5 Cdo 345/2012).

17. Dovolací súd zdôrazňuje, že právo účastníka, aby jeho vec bola prejednávaná verejne a v jeho prítomnosti, ktoré je zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, nemožno chápať tak, že súd nemôže konať a rozhodnúť vo veci bez prítomnosti účastníka, ale tak, že súd je povinný umožniť účastníkovi uplatnenie tohto práva. Ustanovenie § 101 ods. 2 O. s. p. umožňuje vec prejednať v neprítomnosti účastníka, ktorý, i keď bol riadne predvolaný, nedostavil sa na pojednávanie, ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o jeho odročenie. Z tohto predpokladu vychádza aj ustanovenie § 119 O. s. p., v zmysle ktorého pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov. Pokiaľ preto v danom prípade otec dieťaťa nepožiadal o odročenie pojednávania a súd za týchto okolností pojednával v jeho neprítomnosti, nedošlo k porušeniu žiadnych procesných ustanovení ani k odňatiu práva patriaceho otcovi dieťaťa ako účastníkovi konania. Postupom, ktorý sa nepriečil Občianskemu súdnemu poriadku, nemohol súd otcovi dieťaťa odňať možnosť konať pred súdom. Otcom dieťaťa tvrdený dôvod prípustnosti jeho dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. preto nie je daný.

18. Napokon dovolací súd pre úplnosť dodáva, že pri posudzovaní práva na spravodlivý proces je potrebné zohľadniť aj možnosť účastníka korigovať nesprávny postup súdu. Aj v prípade posudzovania „odňatia možnosti konať pred súdom“ podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. súd zohľadňoval procesnú zodpovednosť účastníkov konania. Podľa doposiaľ publikovanej judikatúry dôvodom dovolania nemôže byť akékoľvek odňatie možnosti konať pred súdom; súdna prax zaujala k tejto otázke zužujúci výklad. „Podmienka prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p. nie je splnená v prípade, že sa účastníkovi odňala možnosť konať pred súdom pre časť konania do takej miery, že účastník následne mohol uplatniť svoj vplyv na výsledok konania napr. tým, že mohol podať proti rozsudku, ktorý mu bol riadne doručený, odvolanie (R 39/1993).“ V danom prípade vo svojom riadnom opravnom prostriedku otec dieťaťa využil možnosť uplatniť svoj vplyv na konanie, a to vyjadrením sa nielen k vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia, ale aj k tvrdeným procesným vadám. V nadväznosti na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky tiež konštatuje, že obsah dovolacích námietok uvádzaných otcom dieťaťa v dovolaní je totožný s jeho odvolacími námietkami, pričom s týmito sa dostatočne v dôvodoch svojho rozhodnutia vysporiadal už odvolací súd (str. 7 a 8 rozsudku odvolacieho súdu).

19. Pokiaľ dovolateľ namieta, že odvolací súd rozhodol bez toho, aby vo veci nariadil pojednávanie, v čom tiež videl odňatie možnosti konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.), k predmetnému najvyšší súd uvádza, že podľa § 214 ods. 1 O. s. p. na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania, c) ide o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, d/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

V ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.). Ustanovenie § 214 ods. 2 O. s. p. v znení zákona č. 384/2008 Z. z., ktorý nadobudol účinnosť 15. októbra 2008 a zákona č. 388/2011 Z. z. s účinnosťou od 1. januára 2012, umožňoval odvolaciemu súdu v prípadoch, na ktoré sa nevzťahuje § 214 ods. 1 O. s. p., rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania. Aj v prípadoch, v ktorých odvolací súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia odvolacieho pojednávania, je povinný oznámiť miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením (§ 156 ods. 3 O. s. p.).

20. V danom prípade z obsahu spisového materiálu dovolací súd zistil, že odvolací súd o odvolaní otca dieťaťa rozhodoval bez nariadenia ústneho pojednávania, pričom sa opieral o ustanovenie § 214 ods. 2 O. s. p., vzhľadom k tomu, že v tomto prípade nebola splnená žiadna z podmienok podľa § 214 ods. 1 O. s. p., za splnenia ktorých odvolacie pojednávanie treba nariadiť. Zo súdneho spisu je zrejmé, že pojednávanie dňa 30. apríla 2014 bolo verejné vyhlásenie rozsudku podľa § 156 ods. 3 O. s. p., na ktoré sa účastníci osobitne nepredvolávajú z dôvodu, že jeho miesto a čas sa uverejňujú na úradnej tabuli súdu, účastníci konania i verejnosť teda majú dostatočnú možnosť sa o ňom dozvedieť. Pokiaľ ide o verejné vyhlásenie rozsudku Krajského súdu v Žiline z 30. apríla 2014, sp. zn. 7 CoP 30/2014, jeho miesto a čas, ako to vyplýva zo súdneho spisu (č. l. 480), boli zverejnené na úradnej tabuli tohto súdu dňa 24. apríla 2014, t. j. v lehote 6 dní pred jeho vyhlásením (30. apríla 2014), pričom zákon vyžaduje len päťdňovú lehotu; otec dieťaťa sa o ňom teda mohol dozvedieť riadne. Oznámenie bolo z úradnej tabule súdu zvesené dňa 30. apríla 2014. Vzhľadom na uvedené je zrejmé, že podmienky ustanovenia § 156 ods. 3 O. s. p. boli dodržané. Vyhlásenie rozsudku je len verejné oboznámenie účastníkov a ostatných osôb s výsledkom rozhodovania, ku ktorému súd po preskúmaní veci dospel a v rámci ktorého už nie je priestor na to, aby účastníci prednášali svoje návrhy, námietky, a ani sa už nevykonáva dokazovanie, čo inými slovami znamená, že žiaden z účastníkov na verejnom vyhlasovaní rozsudku už nijakým spôsobom nemôže ovplyvniť to, ako súd v danej veci rozhodol, preto ani neprítomnosť na takomto verejnom vyhlásení nemôže byť účastníkom na ujmu. Preto postup odvolacieho súdu, ktorý odvolanie prejednal a vo veci rozhodol bez nariadenia ústneho pojednávania, bol zákonný a otcovi dieťaťa nebola ani týmto postupom odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.

21. Otec dieťaťa v dovolaní ďalej namietal nesprávnu aplikáciu ustanovenia § 63 ods. 1 druhá veta Zákona o rodine a tiež nesprávne určenie výšky výživného, čím v podstate spochybňuje právne posúdenie veci súdmi nižších inštancií (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Právnym posúdením veci, v rámci ktorého súd na zistený skutkový stav aplikuje hmotnoprávny alebo procesný predpis, sa nezakladá procesná vada konania v zmysle § 237 ods. 1 O. s. p. Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších inštancií je relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.); samo (prípadne) nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších inštancií ale nezakladá do 30. júna 2016 prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O. s. p. Preto sa dovolací súd správnosťou právneho posúdenia veci odvolacím súdom nezaoberal (viď najmä judikát R 54/2012 ako aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014).

22. Dovolací súd vyššie uvedené dopĺňa poukázaním na záver Ústavného súdu Slovenskej republiky, podľa ktorého „prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O. s. p.“ (viď IV. ÚS 196/2014).

23. K dovolacím argumentom o nesprávne zistenom skutkovom stave najvyšší súd uvádza, že podľa právnej úpravy do 30. júna 2016 prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.

nezakladalo nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu. V týchto súvislostiach najvyšší súd poukazuje na naďalej opodstatnené závery vyjadrené v judikátoch R 37/1993 a R 125/1999, R 42/1993 ako aj v rozhodnutiach najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012 a pre úplnosť poznamenáva, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97). Právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy neznamena ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda, aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami, resp. s jeho právnymi názormi. Neúspech v súdnom konaní nie je možné považovať za porušenie základného práva. Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony (I. ÚS 50/04).

24. Vzhľadom na uvedené možno uzavrieť, že prípustnosť dovolania otca dieťaťa nemožno vyvodit' z ustanovení § 238 O. s. p., v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti dovolania uvedené v ustanovení § 237 ods. 1 O. s. p. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie otca dieťaťa podľa § 447 písm. c/ CSP ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, odmietol, a to bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

25. Dovolací súd o nároku na náhradu trov dovolacieho konania rozhodol podľa § 52 CMP a § 451 ods. 3 CSP.

26. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.